

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.032/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Név1 hozzátartozó meghatalmazott (Cím1) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a Maklári Ügyvédi Iroda (alperesi jogi képviselő címe, ügyintéző: ifj. dr. Maklári László ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperesi cím) alperes ellen fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése, sérelemdíj és egyéb követelés tárgyában indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.104/2023/34. sorszámú ítélete ellen a felperes által 35. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A fellebbezési eljárás illetékét 360.000 (háromszázhatvanezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Balassagyarmati Törvényszék a 2024. november 20. napján meghozott 3.M.70.104/2023/34. számú ítéletével az alperes 2023. november 14-én kelt „szóbeli” figyelmeztetését semmisnek minősítette, egyebekben a felperes keresetét elutasította.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2022. november 16-tól határozatlan idejű munkaviszonyban állt a Cégnév1.-vel (a továbbiakban: kölcsönbeadó) munkaerő-kölcsönzés céljából. A munkaszerződéshez kapcsolódó tájékoztató szerint a kölcsönvevő munkáltató az alperes volt, ahol a felperes raktáros munkakörben volt foglalkoztatva. A közvetlen felettese Név2 raktárvezető volt.

[3] Az alperes 2023. november 7-én Szabálytalansági jegyzőkönyvet vett fel amiatt, mert a felperes az ellenőrzés során a gépkezelői jogosítványát nem tudta felmutatni. Ez volt a második alkalom, amikor a felperes foglalkoztatása során Szabálytalansági jegyzőkönyvet vettek fel. Ezt követően, 2023. november 14-én az alperes határozat elnevezéssel intézkedést hozott, amelyben a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 56. §-ára, illetőleg a Kollektív Szerződés 14. pontjára hivatkozva megállapította, hogy a felperes megszegte a munkaviszonyból eredő kötelezettségét, ezért jogkövetkezményként „szóbeli figyelmeztetésben” részesítették. Az alperes az intézkedést azzal indokolta, hogy a felperes 2023. november 7-én nem tudta felmutatni a gépkezelői jogosítványát, mert azt nem tartotta magánál.

[4] 2024. március 7-én az alperes megállapodást ajánlott a felperesnek arról, hogy az előbbi figyelmeztetést visszavonják, amennyiben a felperes azzal kapcsolatban semmilyen követelést nem érvényesít sem az alperessel, mint kölcsönbeadóval szemben és kezdeményezi a már megindított eljárások megszüntetését. A felperes a megállapodást nem írta alá, az alperes ennek ellenére a figyelmeztetést a 2024. március 20-i intézkedésével egyoldalúan visszavonta.

[5] A kölcsönbeadó 2024. április 5. napján e-mailben felmondást közölt a felperessel, amelyben az Mt. 66. § (2) bekezdésére hivatkozva megszüntették a munkaviszonyát. A felmondás indokolása szerint az alperes, mint kölcsönvevő a kikölcsönzés megszüntetését kezdeményezte, ezért a munkáltató (kölcsönbeadó) a továbbiakban nem tudja foglalkoztatni a felperest az általa betöltött munkakörben. A felmondás indokolása arra is kitért, hogy az Mt. 220. § (1) bekezdése értelmében a kikölcsönzés megszűnése a kölcsönbeadó működésével összefüggő oknak minősül. A kölcsönbeadó az előbbi felmondást ugyanezen a napon e-mailben visszavonta téves kiküldésre hivatkozva, a felmondás visszavonásához a felperes nem járult hozzá, az erre vonatkozó nyilatkozatot nem írta alá. 2024. április 23-án a kölcsönbeadó ismételt felmondást bocsátott ki, amellyel megszüntette a felperes munkaviszonyát az előző felmondással megegyező indokolás alapján.

[6] A felperes a keresetében a fegyelmi eljárás tisztázását és a határozat megsemmisítését kérte. Hivatkozása szerint nem biztosították, hogy a fegyelmi eljárásban személyesen részt vehessen, megtehesse az észrevételeit. Erdemben is vitatta a figyelmeztetést, mivel a targoncavezetői jogosítványát a munkaviszony létesítésekor bemutatta, azt lefénymásolták. Senki nem hívta fel a figyelmét arra, hogy a jogosítványt a munkavégzés során folyamatosan magánál kell tartania. A figyelmeztetést megelőző Szabálytalansági jegyzőkönyvet a munkáltató részéről nem írták alá, arra sem voltak tekintettel, hogy a fegyelmi eljárás alatt a szabadságát töltötte.

[7] A felmondást is vitatta, állította, hogy Név2 raktárvezetővel, a közvetlen felettesével megromlott a viszonya és megtorlás miatt szüntették meg a munkaviszonyát. Ennek az volt az előzménye, hogy 2023. szeptember 21-én egy többoldalas írásbeli

észrevételt terjesztett elő a munkaterületén tapasztalt hiányosságokról. Ezt követően a felettese viselkedése megváltozott, majd számos jogsértés történt az alperes, illetőleg a közvetlen felettes részéről. A fegyelmi határozat alaptalan volt, mert semmilyen vétkesség nem volt megállapítható a terhére. A munkáltatóhoz címzett beadványát követően egy hónapon belül két Szabálytalansági jegyzőkönyvet is felvettek. Név2 korábban kifejezetten meg volt elégedve a munkavégzésével.

[8] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a perfelvétel során a keresetét megváltoztatta és a felmondás jogellenességére hivatkozva 12 havi munkabére megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete szerint azért szüntették meg a munkaviszonyát, mert az írásba foglalt figyelmeztetés visszavonásáról szóló megállapodást nem írta alá. A felmondás jogellenességét eredményezte az is, hogy a kikölcsönzés megszüntetését az alperes, mint kölcsönvevő cég nem indokolta meg. Ezen kívül sérelemdíj megfizetését is kérte a munkatársak jóhírnév és becsületsértő megnyilvánulásai miatt.

[9] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 347. § (1) bekezdés d) pontjára hivatkozva rövidített indokolást közölt, vagyis a 347. § (2) bekezdése alapján a döntése a megállapított tényeket, a felek per tárgyára vonatkozó kérelmét, nyilatkozatait tartalmazta. Ezen kívül az ítélet alapjául szolgáló jogszabályként megjelölte az Mt. 13. §-át, 15. §-át, 27. §-át, 29. § (4) bekezdését, 56. §-át, 64. § (1) bekezdés b) pontját, 65. § (1) bekezdését, 66. §-át, továbbá a 217. § (1) bekezdését, a 220. §-t, az Mt. 166. § és 167. §-át, az Mt. 9. §-a alapján alkalmazandó, a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontját, 2:45. § (1), (2) bekezdését, 2:52. § (1), (2) bekezdését, 2:42. § (2) bekezdését, az Mt. 12. §-át, továbbá az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 7. § (1) bekezdését, 8. §-át, 9. §-át, 19. §-át, illetve a Pp. 199. § (6) bekezdését, a 203. § (2) bekezdés b) pontját, a 247. §-t, a 263. § (1) bekezdését, a 265. § (1) bekezdését és a 276. § (5) bekezdését.

A felperes fellebbezése

[10] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet felülvizsgálatát és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Az elsőfokú ítéletet vitatta a fegyelmi határozat elbírálása, továbbá a munkaviszony jogellenes megszüntetésével összefüggő kereset és a sérelemdíj iránti kereset elutasítása körében is.

[11] Előadta, hogy nemcsak az alperes által hozott „fegyelmi határozat” jogsértő voltát állította, a keresetében az azt megelőző eljárást is kérte felülvizsgálni. A sérelemdíj iránti igényét a becsület és a jóhírnév megsértésére, a 12 havi munkabér megfizetését pedig a felmondás jogellenességére alapította. Az Mt. 66. § (2) bekezdése több indokot is tartalmaz, azonban a felmondásban ez nem lett pontosítva. Az elsőfokú bíróság mindezeket a felperesi kérelmeket nem vette figyelembe.

[12] A felperes a fellebbezésében fenntartotta az elsőfokú eljárás során elterjesztett bizonyítási indítványait. A munkaszerződés rendelkezései alapján az alperesnek bizonyítania kell, hogy volt-e Kollektív Szerződés és az milyen módon rendelkezett a fegyelmi eljárás lefolytatásáról. Az ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványokat is figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság. Az alperes a perben folyamatosan szóbeli figyelmeztetésre hivatkozott, holott a per tárgyát az általa kibocsátott írásbeli határozat, vagyis egy írásbeli intézkedés képezte. Ezért nem lehetett pusztán a szóbeli figyelmeztetést vizsgálni, annak ellenére sem, hogy a fegyelmi határozat egyébként erre vonatkozott. Szükséges lett volna tisztázni, hogy kik hozták meg a döntést, mert a határozatot többes számban fogalmazták meg, de csak egy személy aláírása található rajta. Az ezzel kapcsolatos felperesi érvelést az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

[13] A felajánlott háromoldalú megállapodás lényegében csak a felperes számára tartalmazott kötelezettségeket, ezért azt nem fogadta el. Azt előzetesen nem is közölték vele és a fegyelmi határozatot sem vonták vissza, amit utólag Tanú1 HR munkatárs is elismert.

[14] Az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a tanúk meghallgatására vonatkozó felperesi bizonyítási indítványokat. Több alkalommal is kérte Tanú1, Név2, Tanú3a, Tanú4 tanúkenti meghallgatását. A tárgyaláson, pedig az alperesi jogi képviselő a felperesre és képviselőjére sértően nyilatkozott, amikor az elállásra és a perköltségre utalt.

[15] Az elsőfokú bíróság végül úgy hirdetett ítéletet, hogy figyelmen kívül hagyta a keresetlevélben megjelölt, érvényesítendő jogokat, holott az ellenérdekű fél jogi képviselője nem is tett észrevételeket.

[16] A felperes arra is hivatkozott, hogy a kölcsönbeadó képviselője, Tanú3a 2024. április 5-én telefonban közölte a felmondást és azt, hogy másnaptól nem kell munkába mennie. Ezt követően arról tájékoztatta, hogy a felmondást visszavonják, de munkát nem kell végezni. Április 23-án ismét felmondást közölt a munkáltató, de erre sem adott elfogadható magyarázatot. A 12 havi távolléti díjat azért kérte a keresetében, mert folyamatosan próbálkozott, de nem sikerült új munkaviszonyt létesítenie. Az elsőfokú bíróság ezt a kérelmet sem vizsgálta és a sérelemdíjjal összefüggő követelést sem. Az előbbi körben is fenntartotta a felperes az elsőfokú eljárás során előadott tényállításait. Az alperesi munkatársak magatartása és a figyelmeztetés, mint szankció a becsülete megsértésére alkalmas volt. A kollégák részéről sértő, gúnyolódó megnyilvánulások történtek, ami nem megengedhető. A sérelemdíj összegét, azért nem határozta meg, mert úgy tudta, hogy azt a bíróság jogosult meghatározni. Nem találta alaposnak az alperesi jogi képviselő azon észrevételét, hogy a keresetet a kölcsönbeadó munkáltatóval szemben kellene érvényesíteni, mivel álláspontja szerint az alperes felelőssége, hogy a munkavállalóinak a magatartása a jóhírnév és a becsület megsértését eredményezte. Az ezzel kapcsolatos keresetet sem bírálta

el, illetve nem vizsgálta az elsőfokú bíróság. Mindezek alapján a fellebbezésében a kereset érdemi elbírálását és az indítványozott bizonyítás lefolytatását kérte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

[18] Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet megalapozott és érdemben helyes. Az alperes a per időtartama alatt már visszavonta a 2023. november 14-i figyelmeztetést, ezért az semmisnek tekinthető. Ezt meghaladóan pedig alaptalan volt a kereset, amit az elsőfokú bíróság helyesen utasított el. Helyesen hivatkozott a jogszabályokra a döntésében. Nem lehetett megállapítani hátrányos megkülönböztetést, mivel védett tulajdonságra nem is hivatkozott a felperes. A munkaviszony felmondása a kölcsönvevő működése kapcsán merült fel, mert megszűnt a kikölcsönzés. Ez pedig a kölcsönbeadó munkáltató működésével összefüggő oknak minősül. A kártérítési igény és a sérelemdíj vonatkozásában semmilyen értelmezhető tényállítást nem tett a felperes, jogi indokolást és bizonyítékot sem adott elő, károkozó magatartást, okozati összefüggést sem jelölt meg. Ezért helytálló volt a 12 havi munkabérrel összefüggő kereset elutasítása is. Az ugyanis, nem elégséges, hogy a felperes ezt az igényét megjelölte.

[19] Az alperes hivatkozott továbbá a Pp. 371. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés tartalmi hiányosságaira, mivel az nem tartalmazta az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését, azt, hogy a döntést a másodfokú bíróság, mennyiben és milyen okból változtassa meg vagy helyezze hatályon kívül. A fellebbezésben a felperes nem jelölt meg anyagi és eljárási jogszabálysértést, a felülbírálati jogkörre vonatkozóan sem tett előadást, ezért a fellebbezés elutasításának van helye.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[20] A felperes fellebbezése alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[22] A peradatok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 2024. november 20. napján tartott tárgyaláson a perfelvételt lezárta, majd áttért az érdemi tárgyalásra. A felek által előterjesztett bizonyítási indítványok mellőzésével a tárgyalás berekesztését követően

ítéletet hirdetett, majd rákérdezett arra, hogy a felek hozzájárulnak-e az ítélet rövidített indokolásához. A jegyzőkönyvben rögzítette, hogy a felek ehhez hozzájárultak, ezt követően a 3.M.70.104/2023/34. számú elsőfokú ítélet az elsőfokú bíróság által relevánsnak talált tényállás rögzítésén kívül a keresetet tartalmazta, a perfelvételi szakban tett nyilatkozatokat, majd az alkalmazott jogszabályokat és a Pp. 347. § (1) bekezdés d) pontja és (2) bekezdésére történő hivatkozást.

[23] A fellebbezésében a felperes azt vitatta, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta kimerítően a munkáltatói figyelmeztetéssel kapcsolatban általa előadottakat, mivel döntésében nem tért ki a fegyelmi eljárással kapcsolatos kereseti hivatkozásaira és nem vizsgálta a Kollektív Szerződés kérdését sem. A munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei, illetve a sérelemdíj tárgyában sem vizsgálta a kereseti állításokat, továbbá mellőzte az előterjesztett bizonyítási indítványokat.

[24] Az ítélet rövidített indokolása szigorú törvényi feltételek esetén alkalmazható. A rövidített indokolás esetén ugyanis, a felek lényegében lemondanak arról a jogukról, hogy a bíróság az ítélete indokolásában számot adjon a bizonyítási eljárásról, a bizonyítékok értékeléséről és az azokból levont következtetései jogi indokairól. Ha az adott ügyben elegendő a rövidített indokolás, akkor a döntésnek csak bizonyos, a jogerő hatást, illetve az új tényekre alapított perújítás megengedhetőségéhez kapcsolódó kérdéseket kell tartalmaznia. Ebből következően a rövidített indokolás alkalmazása, alapvetően kihat a felek jogorvoslati lehetőségeire, ezért arra csak a jogszabályban meghatározott feltételek egyértelmű fennállása esetén van lehetőség. A Pp. 347. § (1) bekezdéséhez fűzött Kompakt Kommentár szerint mindig az adott ügy körülményeire és a felek nyilatkozataira tekintettel állapítható meg, amennyiben nincs szükség az ítélet teljes körű, részletes indokolására. A rövidített indokolás ugyanis azzal a következménnyel jár, hogy a fél utóbb a jogorvoslati kérelmében nem hivatkozhat az ítélet jogi indokolásának hiányosságaira, a jogorvoslati eljárásban eljáró fellebbviteli bíróság pedig, lényegében nem is tudja vizsgálni az elsőfokú ítélet érdemi jogszerűségét (Kúria Kfv.35.065/2023/2.). Éppen ezért a feleknek e lényeges következmény ismeretében kell dönteniük arról, hozzájárulnak-e az ítélet rövidített indokolásához.

[25] Az ítéltábla jelen ügyben alkalmazhatónak találta a Kúria Kfv.35.253/2023/11. számú határozatában kifejtetteket. Az adott ügyben nem valósult meg a tisztességes eljárás követelményének a sérelme, mert az ítélet rövidített indokolásához a jogi képviselővel eljáró fél az ítélet kihirdetését követően hozzájárult. Ebből az érvelésből az is következett, hogy a jogi képviselő nélkül eljáró fél esetében, a rövidített indokoláshoz kapcsolódóan nem mellőzhető a részletes tájékoztatás, amely alapján a fél felismeri, milyen következményekkel jár számára a bírósági döntés rövidített indokolása. A Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti indokolás hiányában ugyanis a fél számára nincs lehetőség az ítélet indokolásával kapcsolatos jogorvoslati kérelem benyújtására és ez a körülmény a jogban járatlan fél számára, csak erre irányuló kifejezett tájékoztatás esetén válik nyilvánvalóvá. A tárgyalási jegyzőkönyvből, ezért ki kell tűnnie annak, hogy jogi képviselő nélkül eljáró fél számára a bíróság tájékoztatást adott az előbbi következményekről és a fél ezek ismeretében járul hozzá az ítélet rövidített indokolásához. Az ezzel ellentétes eljárás sérti a tisztességes eljárás követelményét.

[26] A Pp. XV. fejezete a jogi képviselő nélkül eljáró félre vonatkozó speciális rendelkezéseket tartalmaz. A Pp. 246. § (4) bekezdése a keresetlevél, az ellenkérelem és a vizsontkereset körében, a 253. §-a pedig az anyagi pervezetés körében a bíróság számára részletes tájékoztatási kötelezettséget ír elő, igazodva a jogban járatlan fél körülményeihez. Ezt a követelményt a másodfokú bíróság álláspontja szerint a rövidített ítélethez való hozzájárulás esetén is alkalmazni kell.

[27] A perbeli tárgyalási jegyzőkönyvből és a felperesi fellebbezés tartalmából egyértelműen az következett, hogy a felperes, illetve az őt képviselő hozzátartozója – az elvárható konkrét tájékoztatás hiányában - nem volt tisztában az ítélet rövidített indokolásának a lényegével és a következményeivel. Az elsőfokú bíróság, tehát a szükséges tájékoztatás mellőzésével, a törvényi feltételek hiányában alkalmazta az ítélet rövidített indokolásával kapcsolatos szabályokat. Emiatt az ítélet indokolása olyan mértékben hiányosnak minősült, amely nem tette lehetővé az érdemi felülbírálatot.

[28] A másodfokú bíróság ezért a Pp. 380. § c) pontja alkalmazásával – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséről határozott.

[29] A Pp. 386. § (2) bekezdés d) pontja értelmében az elsőfokú bíróságnak az eljárást a perfelvételi szaktól kell folytatnia, mert a kereseti kérelem több kérdésben hiányos, az nem tartalmazza a szükséges tényállítást, összecszerűséget. A bíróság a Pp. 6. §-ára és XV. Fejezetében foglaltakra figyelemmel köteles közrehatni abban, hogy a felperes a szükséges nyilatkozatokat megtegye, a hiányosságokat pótolja, figyelemmel a munkaerő-kölcsönzés különös szabályaira is. Amennyiben a tárgyalás berekesztését és az ítélet kihirdetését követően a szükséges tájékoztatás jegyzőkönyvben történő rögzítése mellett, valamennyi fél hozzájárul az ítélet rövidített indokolásához, a keresetet és az ellenkérelmet teljeskörűen, jogcím és összegek feltüntetésével kell rögzíteni, annak érdekében, hogy tisztázható legyen, mihez kapcsolódik a jogerő, és konkrétan melyik kereseti kérelem kapcsán, melyik jogszabály alkalmazásával hozta meg a bíróság a döntését. Az elsőfokú bíróságnak az ítéletében rövidített indokolás esetén is rögzítenie kell, hogy mennyiben találta alaposnak a keresetet, mely kereseti kérelmeket utasított el.

Záró rendelkezések

[30] A felperes nem számított fel másodfokú perköltséget, az alperes sem jelölte meg, hogy mely jogszabály alapján, milyen összegű másodfokú perköltséget kíván felszámítani jelen fellebbezési eljárásban. Ezért ebben a tárgyban a másodfokú bíróságnak a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése alapján nem kellett határoznia.

[31] A fellebbezési illeték megállapítása a Pp. 386. § (3) bekezdésén és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) és 46. § (1) bekezdésén alapult, a felperes által megjelölt marasztalási összeget (4.500.000 forint) figyelembe véve.

[32] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (3) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A Pp. 380. §-a alkalmazására tekintettel, erre irányuló kérelem esetén sem volt lehetőség tárgyalás tartására, függetlenül attól, hogy a kérelmét a felperes elkéshtten terjesztette elő.

Budapest, 2025. május 27.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró